

μης της ἀναλογισθεὶς τὰ δεινά των, εἶπεν ἄρκει! . . . » Ὁ πατήρ μου καὶ ὁ πάππος μου, ὅστις ζῆ ἀκόμη, ἐξαιτοῦνται δι' ἑαυτοὺς καὶ μόνους τὸ δικαίωμα, ὑπερ' ἄλλως τοῖς ἀνήκει, νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Δαγγλάδ, καὶ ν' ἀσφαλίσωσι τὸ μέλλον τῆς ἔγγονης της.

— Ἰδοὺ ὠραῖοι καὶ εὐγενεῖς λόγοι, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος, ζωηρῶς συγκεκινημένος. Κύριε Δεσβίνε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, καὶ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι πὰ αἰσθήματα, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξεφράσατε ἐξ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας σας, μὲ πληροῦσι θαυμασμοῦ.

Ὁ νέος πλησιάζας τότε πρὸς τὴν Αἰμιλιανὴν, — Εὐχρηστὴ ἦτε, τῆ εἶπε, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιονά μου, ἵνα σᾶς ὀδηγήσω εἰς τῆς μάμμης σας.

— ὦ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥς αἱ παρειαὶ ἤρρυθρίασαν, δὲν παρετηρήσατε τὴν ἐνδυμασίαν μου . . . ὄχι, καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγω μόνη.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιανός, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μᾶς περιμένουσιν εἰς τὸν οἶκόν σας, καὶ ἔχω ἐντολὴν νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἐλπρὸς, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, λάβετε τὸν βραχιονά τοῦ κυρίου Δεσβίνου, νὰ στηριχθῆτε εἰς αὐτὸν ὡς εἰς βραχιονά φίλου.

— Ἀδελφοῦ μᾶλλον, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐγχειρίζων τότε τὸν δακτύλιον εἰς τὴν Αἰμιλιανὴν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ μειδιάματος· ἀλάβετε τὸν δακτύλιον, κυρία, καὶ μὴ εἴσθε πρὸς αὐτὸν ἀχάριστος, διότι πολλὰ τῷ ὄφειλετε.

Ὁ Ἰουλιανός καὶ ἡ Αἰμιλιανὴ ταχέως μετέβησαν κατὰ τὴν νέαν ὁδὸν Κοκκινάρδ, ὅπου ἡ κυρία Δεσβίνου, προηγουμένως φθάσασα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἀσθενῆ περὶ τῶν λαβόντων χώραν τὴν πρῶταν, καὶ νὰ τῇ διηγηθῆ τί ὁ κύριος Δεσβίνος, ὁ πενθερός της, ὤφειλεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ κυρίου Δαγγλάδ σύζυγου τῆς ἀσθενούς.

Ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μάμμης της ἡ Αἰμιλιανὴ μετέβη εἰς τὰς τῆς κυρίας Δεσβίνου, μεθ' ἧλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἐρρικέτης, ἥτις ἀσπασθεῖσα τὴν Αἰμιλιανὴν εἰς τὰς δύο παρειαί, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ — ὁ πάππος μου, τῆ εἶπε, θέλει νὰ εἴσθε ἀδελφὴ μου, ἐγὼ δὲ τῷ ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας· πόσον θὰ χαρῆ ὁ ἀγαπητός μου πάππος ὅταν σᾶς ἴδῃ!»

— ὦ! εἶμαι εὐτυχιστάτη, ἐφέλλισεν ἡ Αἰμιλιανὴ κλαίουσα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐλθὼν ὁ ἱατρός, δν ἐκάλεσεν ἡ κυρία Δεσβίνου, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ γραῖα Δαγγλάδ ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ μετακομισθῆ, προσθεὶς ὅτι διὰ μεγάλων φροντίδων καὶ πολλῶν περιποιήσεων εἶχεν ἐλπίδας νὰ τὴν θεραπεύσῃ ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τοῦ μηνός.

Οἱ καλοὶ οὗτοι λόγοι ἠῤῥῆσαν ἔτι τὴν χαρὰν

καὶ τὴν εὐτυχίαν πάντων. Πρὸ τῆς ἑσπέρας δὲ ἡ κυρία Δαγγλάδ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ εἰς τὸ δι' αὐτὴν παρὰ τῆ κυρία Δεσβίνου παρασκευασθὲν δωμάτιον, ὃ δὲ Ὀάλαμος τῆς Αἰμιλιανῆς παρὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς κείμενος συνεικονῶναι πρὸς τὸν τῆς Ἐρρικέτης.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κυρία Δαγγλάδ ἐξηγήρετο τῆς κλίνης, καὶ ταχέως ἀνέβρωσεν ἐντελῶς.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ὁ γέρον Δεσβίνος ἠρώτησε τὸν υἱὸν τοῦ ἀν ἐσκέφθη νὰ πληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν κυρίαν Δαγγλάδ χρέος του.

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν οὗτος, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένος· ἵνα ἡ κόρη Δαγγλάδ καταστῆ καθ' ὀλοκληρίαν θυγάτηρ μας, θὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἰουλιανόν.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ ταχέως, ταχέως! ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου τὴν εὐτυχίαν των.

Καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς κόρης Αἰμιλιανῆς Δαγγλάδ καὶ τοῦ κ. Ἰουλιανοῦ Δεσβίνου.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΝΕΜΟΣ;

Ἄνεμος εἶνε ἀήρ μετακινούμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μὲ μεγαλιτέραν ἢ μικροτέραν σφοδρότητα· ἐν δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς μετατοπίσεως ταύτης εἶνε ὁ ἀνίσκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διασκορπισμός τῆς θερμότητος. Ὁ ἀήρ θερμανθεὶς ἐν χώρῳ τινὶ, αἶρεται πρὸς τὰ ἄνω ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητός του, ἄλλος δ' ἀήρ καταβαίνει πρὸς ἀντικατάστασιν του. Καθ' ἡμέραν ἀκούομεν τοὺς θερμαινομένους ἐνώπιον ἐστίας νὰ παραποιῶνται ὅτι, ἐν ᾧ ἀπ' ἐμπρὸς καινοῦνται, ἀπ' ὀπίσω εἶνε παγωμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ αἰτία εἶνε ὅτι πρὸ τῆς ἐστίας ἐκεῖ σχηματίζεται ρεύμα ἀέρος, καὶ ἐν ᾧ ὁ θερμὸς ἀήρ ἐξέρχεται διὰ τῆς καπνοδόχης, ὃ ἐν τῷ δωματίῳ ψυχρὸς ἀήρ ὀρμᾷ βιαίως πρὸς τὴν ἐστίαν.— Ἀνοίξατε τὴν θύραν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσι δύο παρακείμενα δωμάτια, ὧν τὸ μὲν εἶνε ψυχρὸν, τὸ δὲ θερμὸν, καὶ κρατήσατε ἀνημμένον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Ἡ φλῶξ τοῦ κηρίου θέλει στραφῆ ἀμέσως πρὸς τὸ ψυχρὸν δωμάτιον. Θέσατε τὸ κηρίον ἐκεῖ κατὰ γῆς, καὶ ἡ φλῶξ ἀμέσως θέλει στραφῆ πρὸς τὸ θερμὸν δωμάτιον. Τάντιθετα ταῦτα ἀποτελέσματα προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῆς θύρας ἐνεργεῖ ρεύμα ἀέρος ἀντίστροφον, κάτω μὲν ψυχρὸν, ἄνω δὲ θερμὸν.

Ἀκριβῶς τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς γῆς θερμαινομένης καὶ τοῦ ἀέρος.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤ'

Τῆς ΚΥΡΙΑΣ Χ***, Εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880.

Ἄν σου ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα,